

## Rozhovor v tichu

Hana Zagorová

Ještě mi zbývá jen srovnat dluh a jít.  
V šatně vzít kabát, vždyť oba chceme mít klid.  
Jen vrchnímu se zdáme trochu nevyrovnání,  
když oběma nám popel padá přímo do dlaní.

Možná jsme k smíchu těm dvěma vedle nás  
v tom prázdném tichu, jenom stěží tlumím hlas  
a ty jen kroutíš hlavou, kterou skrýváš do dlaní.  
Těm dvěma za školou jsme k zasmání.

Musím jít, stejně musíš jít i ty.  
Kde mám vzít prázdné bílé sešity,  
kde mám vzít jeden bílý nepopsaný čistý list?

Kolem nás voní káva a v ní rum,  
tady čas není důvod k malérům.  
Prosím vás, pane vrchní,  
musím jít, zaplatím.

Jsme nad propastí a oba chceme pád.  
Jen rány bez náplastí chceme rozdávat.  
Jen já tu jsem a má je pravda,  
můj je celý svět.  
Chci vědět, kdo nás naučil tu snůšku prázdných vět.

Co dřív se zdálo tak jasné jako den,  
leží nám přes cestu, jak vyvrácený kmen.  
Jsme žárliví a podráždění, umíme i lhát.  
Zřejmě tedy není o co stát.

Musím jít, stejně musíš jít i ty.

Kde mám vzít prázdné bílé sešity,  
kde mám vzít jeden bílý nepopsaný čistý list?  
Kolem nás voní káva a v ní rum,  
tady čas není důvod k malérům.  
Prosím vás, pane vrchní,  
musím jít, zaplatím.

Musím jít, stejně musíš jít i ty.  
Kde mám vzít prázdné bílé sešity?  
Prosím vás, pane vrchní,  
musím jít, zaplatím.

Prosím vás, pane vrchní,  
musím jít, zaplatím.